

OVERSÆTTELSE

KONVENTION

af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål

DE STATER, DER HAR UNDERTEGNET DENNE KONVENTION,

SOM ØNSKER at tilvejebringe egnede midler til at sikre, at retslige og udenretslige dokumenter, som skal forkyndes i udlandet, bringes til adressatens kundskab i tide,

OG SOM ØNSKER med dette formål for øje at forbedre den gensidige retshjælp ved at forenkle og fremskynde fremgangsmåden,

HAR BESLUTTET at indgå en konvention herom og er blevet enige om følgende bestemmelser:

Artikel 1

Konventionen gælder alle sager om civile eller kommercielle spørgsmål, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes til forkyndelse i udlandet.

Konventionen gælder ikke, når adressen på den person, for hvem dokumentet skal forkyndes, ikke kendes.

KAPITEL I

RETSLIGE DOKUMENTER

Artikel 2

Hver kontraherende stat udpeger en central myndighed, som påtager sig at modtage anmodninger om forkyndelse fra en anden kontraherende stat og at efterkomme dem i overensstemmelse med artiklerne 3-6.

Hver stat organiserer den centrale myndighed i overensstemmelse med sin egen lovgivning.

Artikel 3

Den myndighed eller stævningsmand, som er kompetent efter lovgivningen i den stat, hvorfra dokumentet hidrører, sender en anmodning svarende til det forbillede, der er optaget som bilag til konventionen, til den centrale myndighed i modtagerstaten, uden at legalisation eller iagttagelse af anden lignende formalitet er nødvendig.

Det dokument, der skal forkyndes, eller en kopi heraf skal vedlægges anmodningen. Anmodningen og dokumentet skal foreligge i to eksemplarer.

Artikel 4

Finder den centrale myndighed, at anmodningen ikke opfylder konventionens krav, underretter den straks rekvirenten herom med angivelse af dens indvendinger mod anmodningen.

Artikel 5

Den centrale myndighed i modtagerstaten foretager eller lader foretage forkyndelse af dokumentet enten

- a) ved anvendelse af en af de fremgangsmåder, der i modtagerstatens lovgivning er foreskrevet for forkyndelse af dokumenter i indenlandske sager for personer, som opholder sig på dens territorium, eller

- b) ved anvendelse af en særlig fremgangsmåde, som rekvirenten har anmodet om, forudsat at den ikke er uforenelig med modtagerstatens lovgivning.

Bortset fra det tilfælde, der er nævnt i første afsnit, litra b, kan forkyndelse af dokumentet altid ske ved aflevering til adressaten, hvis han modtager det frivilligt.

Skal forkyndelse ske i overensstemmelse med første afsnit, kan den centrale myndighed forlange, at dokumentet affattes på eller oversættes til det officielle sprog eller et af de officielle sprog i modtagerstaten.

Den del af anmodningen, som i overensstemmelse med det skema, der er vedhæftet denne konvention, indeholder et sammendrag af det dokument, der skal forkyndes, afleveres til adressaten sammen med dokumentet.

Artikel 6

Den centrale myndighed i modtagerstaten eller en myndighed, som denne stat har udpeget til formålet, afgiver en erklæring i overensstemmelse med det forbillede, der er optaget som bilag til konventionen.

Erklæringen skal angive, at forkyndelsen er foretaget, samt stedet og datoen herfor og den person, til hvem dokumentet er afleveret. Er forkyndelse ikke foretaget, skal erklæringen angive det forhold, som har forhindret forkyndelsen.

Rekvirenten kan forlange, at en erklæring, som ikke er udstedt af den centrale myndighed eller af en retslig myndighed, medunderskrives af en af disse myndigheder.

Erklæringen sendes direkte til rekvirenten.

Artikel 7

Standardteksten i det skema, der er vedhæftet denne konvention, skal altid affattes på enten fransk eller engelsk. Herudover kan teksten affattes på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den stat, hvorfra dokumenterne hidrører.

De tilsvarende ubeskrevne steder skal udfyldes enten på modtagerstatens sprog eller på fransk eller engelsk.

Artikel 8

En kontraherende stat har adgang til uden anvendelse af tvang at forkynde retslige dokumenter for personer i udlandet direkte ved dens diplomatiske eller konsulære repræsentanter.

En stat kan erklære, at den modsætter sig sådan forkyndelse inden for sit territorium, medmindre dokumentet skal forkyndes for en statsborger i den stat, hvorfra dokumentet hidrører.

Artikel 9

En kontraherende stat har desuden adgang til at benytte den konsulære vej til at fremsende dokumenter, der skal forkyndes, til de myndigheder i en anden kontraherende stat, som denne har udpeget i dette øjemed.

En kontraherende stat kan benytte den diplomatiske vej til samme formål, hvis særlige forhold gør dette nødvendigt.

Artikel 10

Medmindre modtagerstaten modsætter sig det, er konventionen ikke til hinder for:

- a) adgangen til at sende retslige dokumenter direkte med posten til personer i udlandet,

- b) adgangen for stævningsmænd, embedsmænd eller andre kompetente personer i den stat, hvorfra dokumentet hidrører, til at lade forkyndelse af retslige dokumenter foretage direkte ved stævningsmænd, embedsmænd eller andre kompetente personer i modtagerstaten,
- c) adgangen for enhver person, der har interesse i en retssag, til at lade forkyndelse af retslige dokumenter foretage direkte ved stævningsmænd, embedsmænd eller andre kompetente personer i modtagerstaten.

Artikel 11

Konventionen er ikke til hinder for, at kontraherende stater enes om at tillade andre fremsendelsesmåder med henblik på forkyndelse af retslige dokumenter end dem, der er foreskrevet i de foregående artikler, og især direkte brevveksling mellem deres respektive myndigheder.

Artikel 12

Forkyndelse af retslige dokumenter, der hidrører fra en kontraherende stat, kan ikke give anledning til betaling eller refusion af afgifter eller omkostninger i forbindelse med modtagerstatens tjenester.

Rekvirenten skal betale eller refundere omkostninger, der følger af:

- a) arbejde udført af en stævningsmand eller en person, som er kompetent efter modtagerstatens lovgivning,
- b) anvendelse af en særlig fremgangsmåde ved forkyndelsen.

Artikel 13

Modtagerstaten kan ikke nægte at efterkomme en anmodning om forkyndelse, som opfylder kravene i konventionen, medmindre den finder, at udførelsen af anmodningen vil gribe ind i dens suverænitet eller sikkerhed.

Modtagerstaten kan ikke nægte at efterkomme en anmodning, blot fordi sagens genstand ifølge statens interne lovgivning udelukkende henhører under dens domstole, eller dens interne lovgivning ikke ville tillade det rettergangsskridt, som ligger til grund for anmodningen.

I tilfælde af nægtelse underretter den centrale myndighed straks rekvirenten og angiver årsagerne til nægtelsen.

Artikel 14

Vanskeligheder, der opstår i forbindelse med fremsendelse af retslige dokumenter til forkyndelse, skal løses ad diplomatisk vej.

Artikel 15

Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til udlandet med henblik på forkyndelse efter denne konvention, og sagsøgte ikke er mødt, må dommeren ikke afgøre sagen, før det er fastslået, at:

- a) dokumentet er forkyndt ved anvendelse af en af de fremgangsmåder, der har hjemmel i modtagerstatens lovgivning for forkyndelse af dokumenter i indenlandske sager for personer, som opholder sig på dens territorium, eller
- b) dokumentet virkelig er blevet afleveret til sagsøgte eller på hans bopæl i overensstemmelse med en anden fremgangsmåde, som har hjemmel i konventionen,

og at forkyndelsen eller afleveringen i hvert af disse tilfælde har fundet sted i så god tid, at sagsøgte har kunnet varetage sine interesser under sagen.

En kontraherende stat har adgang til at erklære, at dommeren, uanset bestemmelserne i denne artikels første afsnit, kan afgøre sagen, selv om erklæring om forkyndelse eller aflevering ikke er modtaget, hvis alle de følgende betingelser er opfyldt:

- a) dokumentet er blevet fremsendt på en af de måder, der har hjemmel i konventionen,
- b) et tidsrum, som dommeren anser for tilstrækkelig i den enkelte sag, dog mindst seks måneder, er forløbet siden datoen for dokumentets fremsendelse,
- c) ingen erklæring har kunnet opnås til trods for, at ethvert rimeligt forsøg er blevet gjort for at opnå den gennem de kompetente myndigheder i modtagerstaten.

Uanset bestemmelserne i de foregående afsnit kan dommeren i påtrængende tilfælde træffe bestemmelse om en hvilken som helst foreløbig eller sikrende foranstaltning.

Artikel 16

Når en stævning eller et tilsvarende dokument har skullet sendes til udlandet til forkyndelse efter denne konvention, og der er truffet en afgørelse mod en sagsøgt, som ikke er mødt, skal dommeren have adgang til at fritage sagsøgte for virkningerne af, at fristen for anvendelse af retsmidler er udløbet, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- a) sagsøgte uden egen skyld ikke har fået kendskab til dokumentet i så god tid, at han kunne varetage sine interesser under sagen, eller kendskab til dommeren i så god tid, at han kunne benytte et retsmiddel, og
- b) sagsøgte indsigelser ikke forekommer helt grundløse.

Anmodning om sådan fritagelse skal fremsættes inden en rimelig tid efter, at sagsøgte har fået kendskab til dommen.

En kontraherende stat kan erklære, at anmodningen ikke vil blive imødekommet, hvis den fremsættes efter udløbet af en frist, som angives i erklæringen, men som ikke kan være kortere end et år efter afgørelsen.

Denne artikel gælder ikke afgørelser om personers status eller handleevne.

KAPITEL II

UDENRETSLIGE DOKUMENTER

Artikel 17

Udenretslige dokumenter hidrørende fra myndigheder eller fra personer med retlig kompetence i en kontraherende stat kan sendes til forkyndelse i en anden kontraherende stat på de i konventionen hjemlede måder og vilkår.

KAPITEL III

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 18

En kontraherende stat kan udpege andre myndigheder udover den centrale myndighed og skal i så fald fastsætte rækkevidden af deres kompetence.

Rekvirenten skal dog i alle tilfælde have ret til at henvende sig direkte til den centrale myndighed.

Forbundsstater har adgang til at udpege mere end én central myndighed.

Artikel 19

Konventionen er ikke til hinder for, at den interne lovgivning i en kontraherende stat tillader andre former for fremsendelse af dokumenter fra udlandet til forkyndelse på dens territorium end dem, der er foreskrevet i de foregående artikler.

Artikel 20

Konventionen er ikke til hinder for, at kontraherende stater enes om at fravige:

- a) kravet i artikel 3, stk. 2, om, at dokumenter skal fremsendes i to eksemplarer,
- b) bestemmelserne om sprog i artikel 5, stk. 3, og artikel 7,
- c) artikel 5, stk. 4,
- d) artikel 12, stk. 2.

Artikel 21

En kontraherende stat skal enten ved deponering af sit ratifikations- eller tiltrædelsesinstrument eller senere underrette det nederlandske udenrigsministerium om følgende:

- a) udpegelsen af de i artiklerne 2 og 18 omhandlede myndigheder,
- b) udpegelsen af den myndighed, der er kompetent til at udstede erklæring efter artikel 6,
- c) udpegelsen af den myndighed, som er kompetent til at modtage dokumenter, der er fremsendt ad konsulær vej efter artikel 9.

En kontraherende stat skal ligeledes i påkommende tilfælde give underretning om:

- a) forbehold om ikke at anerkende fremsendelsesmåderne efter artiklerne 8 og 10,
- b) erklæringer efter artikel 15, stk. 2, og artikel 16, stk. 3,
- c) alle ændringer i de ovennævnte udpegelser, forbehold og erklæringer.

Artikel 22

Konventionen træder i forholdet mellem de stater, der har ratificeret den, i stedet for artiklerne 1-7 i konventionerne angående civilprocessen, undertegnet i Haag den 17. juli 1905 og den 1. marts 1954, i den udstrækning staterne er deltagere i disse konventioner.

Artikel 23

Konventionen medvirker ikke på anvendelsen af artikel 23 i konventionen angående civilprocessen, undertegnet i Haag den 17. juli 1905, eller artikel 24 i konventionen angående civilprocessen, undertegnet i Haag den 1. marts 1954.

Disse artikler skal dog kun anvendes, hvis der benyttes de samme fremsendelsesmåder, som er foreskrevet i de nævnte konventioner.

Artikel 24

Tillægsaftaler til konventionerne af 1905 og 1954, som de kontraherende stater har indgået, anses for anvendelige også på denne konvention, medmindre de pågældende stater aftaler andet.

Artikel 25

Uden præjudice for bestemmelserne i artikel 22 og 24 griber konventionen ikke ind i andre konventioner, som de kontraherende stater er eller bliver deltagere i, og som indeholder bestemmelser om forhold, der omfattes af denne konvention.

Artikel 26

Konventionen er åben for undertegnelse af de stater, som var repræsenteret ved Den international-privatretnlige Haagkonferences 10. samling.

Den skal ratificeres, og ratifikationsinstrumenterne skal deponeres i det nederlandske udenrigsministerium.

Artikel 27

Konventionen træder i kraft den 60. dag efter, at det tredje ratifikationsinstrument er deponeret som fastsat i artikel 26, stk. 2.

For hver undertegnende stat, der ratificerer senere træder konventionen i kraft den 60. dag efter deponeringen af denne stats ratifikationsinstrument.

Artikel 28

Enhver stat, der ikke var repræsenteret på Den international-privatretnlige Haagkonferences 10. samling, kan tiltræde denne konvention, efter at den er trådt i kraft i henhold til artikel 27, stk. 1. Tiltrædelsesinstrumentet deponeres i det nederlandske udenrigsministerium.

Konventionen træder ikke i kraft for en sådan stat, hvis en stat, som har ratificeret konventionen før deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet, fremsætter en indsigelse derimod, som meddeles det nederlandske udenrigsministerium inden seks måneder efter den dato, da ministeriet underrettede staten om tiltrædelsen.

Fremsættes der ikke en sådan indsigelse, træder konventionen i kraft for den tiltrædende stat den første dag i måneden efter udløbet af den sidste af de frister, som er nævnt i foregående stykke.

Artikel 29

Enhver stat kan ved undertegnelsen, ratifikationen eller tiltrædelsen erklære, at konventionen skal udvides til alle de territorier, hvis internationale forbindelser den varetager, eller til et eller flere af dem. En sådan erklæring har virkning fra konventionens ikrafttræden i forhold til vedkommende stat.

Efter dette tidspunkt skal sådanne udvidelser meddeles det nederlandske udenrigsministerium.

Konventionen træder i kraft for de territorier, som omfattes af udvidelsen, den 60. dag efter den underretning, der er omtalt i foregående stykke.

Artikel 30

Konventionen gælder i fem år fra den dag, den træder i kraft efter artikel 27, stk. 1 selv for stater, som har ratificeret eller tiltrådt den senere.

Konventionen fornys stiltiende for fem år ad gangen, medmindre den opsiges.

Opsigelsen skal mindst seks måneder før femårsperiodens udløb meddeles det nederlandske udenrigsministerium.

Opsigelsen kan begrænses til enkelte af de territorier, som konventionen omfatter.

Opsigelsen har kun virkning i forhold til den stat, som har afgivet den. Konventionen forbliver i kraft for de øvrige kontraherende stater.

Artikel 31

Det nederlandske udenrigsministerium skal give underretning om følgende til de stater, der er omtalt i artikel 26, og til de stater, som har tiltrådt konventionen efter artikel 28:

- a) undertegnelser og ratifikationer efter artikel 26
- b) datoen for konventionens ikrafttræden efter artikel 27, stk. 1
- c) tiltrædelser efter artikel 28 og den dato, de får virkning
- d) udvidelser efter artikel 29 og den dato, de får virkning
- e) udpegelser, forbehold og erklæringer efter artikel 21
- f) opsigelser efter artikel 30, stk. 3.

Til bekræftelse heraf har undertegnede, der er behørigt bemyndigede dertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Haag den 15. november 1965 på fransk og engelsk, idet begge tekster har samme gyldighed, i ét eksemplar, som deponeres i den nederlandske regerings arkiver, og hvoraf en bekræftet genpart ad diplomatisk vej tilsendes hver af de stater, som var repræsenteret på Den international-privatretnlige Haagkonferences 10. samling.
